

[Kjeld Olesen.]

marts, vil der ikke blive rørt ved, hvilket skulle være en selvfølge, da det er en del af den lovgivning, som folketinget gennemførte i begyndelsen af 1975.

Når det gælder de halvårlige reguleringer i den kommende overenskomstperiode, vil den første dyrtidsportion hver gang komme til udbetaling. Hvis der udløses mere end én dyrtidsportion, vil den også fuldt og helt tilfalde lønmodtagerne, men på den måde, at den af staten indbetales til ATP-fonden og tilskrives den enkelte lønmodtager.

Der har, har jeg set, været udtalt frygt for, at selv om princippet om dyrtidsreguleringen fastholdes, kan det indebære en risiko for, at denne ordning kunne friste visse partier til fornyet angreb på den sikkerhed, der heri ligger for lønmodtagerne. Hvor vi står, behøver jeg ikke at nævne. Skulle noget sådant ske, vil vi stå stærkt op imod det, som vi har gjort det indtil nu. Og mens vi taler om reguleringer, skal det med, at der ikke sker nogen ændring i de sociale pensioner, hvilket indebærer, at dyrtidstilæg, uanset antallet, vil blive udbetalt som hidtil.

Må jeg endelig om indkomstrammen nævne, at når der i forliget tales om, at pengeindkomsternes stigning begrænses til maksimalt 6 pct. i hvert af årene 1977-78 og 1978-79, gælder det ikke kun lønmodtagerne. Det er hele befolkningen, det drejer sig om. Det skal indrømmes, at det samfundssystem, vi har, gør det lettere at kontrollere lønmodtagere end andre befolkningsgrupper. Man vil derfor se, at der på en lang række punkter i forliget er tale om initiativer, der, så effektivt som det overhovedet er muligt, skal sikre, at vi lever op til denne målsætning — en opgave, som socialdemokratiet vil føle sig særlig forpligtet til at løse.

Som bekendt indeholder septemberforliget en aftale om besparelser i det kommende finansår på mindst 1,5 mia kr. Denne besparelse er det lykkedes at gennemføre på en måde, som ingen med rette kan hævde er socialt ensidig. I forliget er grænsen hævet til 2 mia kr. for næste finansår; når socialdemokratiet ligeledes med god samvittighed kan gå med hertil, skyldes det, at der heller ikke i de sidste 500 mill. kr. er tale om besparelser, der er uacceptable for os.

Læser man forliget igennem, vil man se, at et stort antal sider er helliget den indsats, der kan gøres for at skaffe arbejdspladser, dels i form af direkte beskæftigelsesarbejder og dels i form af støtte til især eksporterhvervene. Det er punkter, der stammer fra den oprindelige socialdemokratiske plan, og de er så godt som alle med i det endelige resultat. Det drejer sig om en bred vifte af initiativer, hvor vi ikke mindst er tilfredse med de afsnit, der har at gøre med ungdomsarbejdsløsheden. Jeg vil gerne understrege det afsnit i forliget, der bestemt ikke er uvæsentligt, og i hvilket det hedder, at „såfremt beskæftigessituationen i de enkelte egne af landet eller inden for enkelte fagområder gør det særlig påkrævet, vil der blive optaget forhandlinger om at iværksætte særlige foranstaltninger“.

Så til afgiftsforhøjelserne. Afgiftsforhøjelser gør altid ondt, afgiftsforhøjelser er aldrig populære. Der ligger fire principper bag de afgifter, som er indeholdt i forliget. For det første har den bundne opgave været, at vi af hensyn til den samlede økonomi måtte op på 5 mia kr. For det andet har vi brugt megen tid på at finde forbrugsgoder, der er mere luksusbetonede, og som samtidig kan give en tilstrækkelig indtægt i forhold til det administrative arbejde. Det sidste skal med. For det tredje vil man se, at for mange af de traditionelle områder er der tale om en justering, der står nogenlunde i forhold, om ikke helt, til den prisudvikling, der har fundet sted siden sidste regulering. Og for det fjerde har vi tilsigtet mest muligt at finde områder, der kan medvirke til at begrænse importen.

Alt lagt sammen er forliget udtryk for den kraftanstrengelse, som situationen ganske simpelt byder os at yde. Vi får kun øget beskæftigelse, hvis de økonomiske forudsætninger er til stede. Vi må bringe os i en bedre position i den internationale konkurrence. Ellers bliver vi hægtet af, nu, hvor tempoet sættes op med de opadgående konjunkturer i udlandet. Ingen løsning kan findes, der ikke vil blive udsat for en vis kritik. Kunsten består i at gøre det på en sådan måde, at ingen med rette kan sige, at andre kører på frihjul.

Endelig må det konstateres, at der ikke eksisterer noget som helst realistisk alternativ til forliget imellem de fire partier.